

## **SOLEMNITAT DE JESUCRIST REI DE L'UNIVERS**

Els diumenges de l'any litúrgic arriben a la seua fi amb la solemnitat de Jesucrist Rei de l'univers. Després d'haver celebrat els misteris de la nostra salvació, la nostra mirada es dirigeix cap al futur. El Regne de Déu, que va començar en el nostre món com una xicoteta llavor en la persona, les paraules i les accions del Senyor, especialment en la seua mort i resurrecció, arribarà al seu compliment al final de la història, quan Crist torne en glòria com a Senyor de tota la creació. En el temps entre la primera i la segona vinguda, la missió de l'Església és posar-se al servei d'este Regne i ser, d'esta manera, la seua presència enmig de la història humana.

Al llarg de la seua vida pública el Senyor va evitar en tot moment que s'identificara el seu Regne amb els regnes d'este món. De fet, quan després de la multiplicació dels pans la multitud el buscava per a proclamar-lo rei, Jesús “es retirà una altra vegada a soles a la muntanya” (Jn 6, 15); i quan li pregunten per la seua reialesa amb criteris humans mai respon afirmativament. Els signes del seu regnat no són el poder, la riquesa o l'ostentació. Només quan humanament sembla haver fracassat, està a punt de ser condemnat a mort i ja no hi ha perill que el seguisquen per ambicions humanes de poder, és quan reconeix davant Ponç Pilat que és rei: “Tu ho dius: jo sóc rei. Jo he nascut i he vingut al món per donar testimoni de la veritat” (Jn 18, 37). Jesús admet la seua reialesa quan està més identificat amb els últims d'este món, amb els condemnats injustament, amb aquells que han sigut abandonats, amb els més pobres: quan ningú pot esperar d'Ell el que s'espera dels poderosos del món.

El text evangèlic que es proclama este diumenge ens anuncia la bona notícia del judici final, quan el Senyor farà justícia a totes les víctimes de les injustícies del món i cridarà a entrar en el seu Regne a tots aquells que l'han reconegut i s'han compadit d'Ell en els famolencs, els assedegats, els malalts, els presos...: “Tot allò que féieu a un d'estos germans meus més menuts, a mi m'ho féieu” (Mt 25, 40). Observem que Jesús no diu “és com si m'ho haguéreu fet a mi”. La seua identificació amb els últims és total: “a mi m'ho féieu”.

Estes paraules de Jesús sobre el desenllaç de la història ens indiquen que, si l'Església vol ser sagrament del Regne de Déu, el seu camí no pot ser un altre que el de Crist: “L'Església no existeix per a buscar la glòria d'este món... Crist va ser enviat pel Pare a anunciar la bona notícia als pobres... a salvar als de cor destrossat, a buscar i salvar el que estava perdut. També l'Església abraça amb amor a tots els que pateixen baix el pes de la debilitat humana; més encara, descobreix en els pobres i en els qui pateixen la imatge del seu fundador pobre i sofrent, es preocupa d'alleujar la seua misèria i busca servir a Crist en ells” (Lumen Gentium 8).

No caiguem en la temptació de pensar que el Regne de Déu es construeix amb les armes d'este món.

***\*Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***